

Aidas Marčėnas

Trupantys miestas

1.

Mėlynas aušta pasaulis
balsas protėvių paukščio.
Laikas apsukęs ratą,
pasikartoja dar sykį.
Daiktai, tartum svorį praradę,
imas į šitą rytą,
miestas rūke paskendęs,
bokštai nelyg amalgamoj.
Vyzdy iškreiptas vaizdas,
ar iškreipta realybė?
Viskas keičiasi, mainos,
skleidžiasi iš atpažinto.
Tartum šokėjos šoka
tekančioj saulės bažnyčios,
formos prieš tiesą suvoktą
trupa ir virsta į dulkes.
Girdisi laikrodžio dūžiai,
suokalbį laiko ir vietos,
kyla pulkai balandžių
maudos srautuos fotonų.
Laukusiam tūkstantį metų
vartai atidaryti!
Drąsiai su juo įeina
tas, kuris laukė sekundę.

2.

Nelyg gėlė į saulę
atveria žiedo taurelę,
šitaip savin žingeidusis
atkreipia klausą ir regą.
Tarytum fantastiškos žuvys
iš gelmenų okeano,
jam prieš akis išplaukia
dulkėmis virtę pasauliai.
Toliuose žydinčių pievų
švytinčios kaimenės ganos
tartum žiūrėtų nuo kalno,
visa po kojom jam driekias.
Mato jis tolimą krantą,
nelyg pažadėtąją žemę,
viešintį sodą ir auksu
spindintį jūros paviršių.
Visa yra pažadėta,
visa yra padalinta,
visa sueina į vienį,
visa nelieka atskirta.
Ritasi bangos į krantą,
krantas nutolsta į sodą,
sodas į pievas nužengęs,
pievose kaimenės ganosi.

3.

Vaizdas ant vaizdo klojas,
garsas į garsą pinas,
plokštumos tūrin subėga,
tamsa su šviesa susilieja.
Tartum iš sėklos medis,
auštantis bunda pasaulis,
veržiasi ir kunkuliuoja,
stingsta ir vėl atgyja.
Miestas tarytum iš sapno
kyla prie tekančių upių,
skamba aukštais kontraforsais
gniaužiančios kvapą bažnyčios.
Dievas niekur nestovi
žengdamas tapsmo vietom.
Ten, kur Jis buvo vakar,
ryt tu jau Jo neberasi.
Lieka tik ženklas pasauly
amžino Dievo buvimo,
žino tasai, kas budi –
šiandien tėra Esantysis.
Žemės apleistos ir skurdžios
vietos, kur klystantis laukia.
Jo šviesoje raibuliuoja
dulkėmis virstantis miestas.

4.

Viską ką mes sugalvojam,
tūkstantį kartų jau buvę,
formos, pavirtę į dulkęs,
vėlei į formas sugrįžta.
Skiriasi gal tik detalės,
arba žiūrėjimo taškas,
nors visa kiečiais ir mainos,
kintame mes – ne pasaulis.
Šitaip vaikai ant kranto
stato pilis iš smėlio,
viską paskui pamiršę
ima buvot beprasmybėj.
Tartum staiga atsibudę,
patys nežinom, kur estim,
trupantį miestą išvydę,
nustėram prieš stingdantį grožį.
Klausia ir klausia poetas:
kam aš esu šioj pakrantėj?
Tam, kad statytum iš smėlio
pilis, kurias bangos nuplauna.
Tam, kad krantas į sodą
nutoltų, o sodas į pievas
nužengtų, kur kaimenės ganos.